

Uchwała z dnia 17 czerwca 2010 r., III CZP 38/10

Sędzia SN Mirosław Bączyk (przewodniczący)

Sędzia SN Dariusz Dończyk

Sędzia SN Katarzyna Tyczka-Rote (sprawozdawca)

Sąd Najwyższy w sprawie z powództwa Elżbiety B. przeciwko Małgorzacie W. o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli, po rozstrzygnięciu w Izbie Cywilnej na posiedzeniu jawnym w dniu 17 czerwca 2010 r. zagadnienia prawnego przedstawionego przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku postanowieniem z dnia 2 lutego 2010 r.:

"Czy dłużnik zobowiązany na podstawie umowy przedwstępnej do sprzedaży oznaczonej nieruchomości zachowuje legitymację bierną w procesie o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli o sprzedaży tej nieruchomości, jeżeli w toku procesu zbył ją na rzecz osoby trzeciej?"

podjął uchwałę:

Przepis art. 192 pkt 3 k.p.c. ma zastosowanie w wypadku zbycia nieruchomości przez dłużnika w toku sprawy o zobowiązanie go do złożenia oświadczenia woli o zawarciu przyrzeczonej umowy sprzedaży tej nieruchomości.

Uzasadnienie

Wątpliwość przedstawioną w przedstawionym do rozstrzygnięcia zagadnieniu prawnym Sąd Apelacyjny w Gdańsku powziął przy rozpoznawaniu apelacji pozwanej Małgorzaty W. od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 30 września 2008 r. uwzględniającego powództwo Marii B. i zobowiązującego pozwaną Małgorzatę W. do złożenia oświadczenia woli o sprzedaży powódce nieruchomości lokalowej – mieszkania wraz z odpowiednim udziałem w prawie użytkowania wieczystego działki i we współwłasności części domu przeznaczonych

do wspólnego korzystania – w wykonaniu przedwstępnej umowy sprzedaży z dnia 6 stycznia 2006 r. za cenę w wysokości 240 000 zł.

Z ustaleń wynika, że powódka zawarła w formie aktu notarialnego przedwstępną umowę sprzedaży tego lokalu z Janiną Ś. Po jej śmierci pozwana, będąca jej spadkobierczynią, odmówiła wykonania umowy przedwstępnej i zwróciła powódce uiszczoną przy podpisaniu umowy zaliczkę. W toku sprawy o nakazanie złożenia oświadczenia woli pozwana darowała ten lokal synowi Karolowi W., który ustanowił na jej rzecz służebność osobistą mieszkania. Następnie, także w toku sprawy, Karol W. zawarł umowę zamiany tego lokalu z Ewą i Henrykiem małżonkami P., którzy zostali wpisani do księgi wieczystej jako właściciele. Nabywcy nieruchomości nie wstąpili do sprawy w miejsce pozwanej Małgorzaty W. Roszczenie powódki o zawarcie przyrzeczonej umowy sprzedaży zostało prawomocnie wykreślone z księgi wieczystej w toku postępowania apelacyjnego w niniejszej sprawie.

Sąd Okręgowy uznał zgłoszone roszczenie za znajdujące podstawę w art. 390 § 2 k.c. Zbycie rzeczy, o którą toczyła się sprawa, ocenił jako pozbawione wpływu jej na bieg i wskazał na regulację zawartą w art. 192 pkt 3 k.p.c. Przyjął, że w sytuacji, w której żaden z nabywców lokalu nie wyraził zgody na wstąpienie do sprawy w miejsce pozwanej, pozwana zachowała legitymację bierną.

Sąd Apelacyjny, uzasadniając przedstawione zagadnienie, zwrócił uwagę, że wyrok ma realnie chronić prawo wierzyciela, wobec czego sąd powinien brać pod uwagę możliwość uzyskania przez niego zaspokojenia. Przyjęcie, że pozwana – mimo zbycia własności lokalu w toku sprawy – zachowuje legitymację materialną i procesową prowadziłyby do wniosku, iż nałożony w wyroku obowiązek złożenia oświadczenia woli będzie spoczywał na nabywcy lokalu, zastąpionym w sprawie przez zbywcę rzeczy lub prawa, strona pozwana bowiem, która zbyła rzecz w toku sprawy, nie może skutecznie złożyć oświadczenia woli o przeniesieniu tej rzeczy na stronę powodową, gdyż nie jest już jej właścicielem. Tymczasem przepisy prawa materialnego z reguły chronią nabywcę będącego w dobrej wierze i w tym leży przyczyna wątpliwości Sądu, czy art. 192 pkt 3 k.p.c. ma zastosowanie w sporze dotyczącym tylko pośrednio zbycia rzeczy lub prawa, a bezpośrednio – złożenia oświadczenia woli o przeniesieniu prawa własności rzeczy. Zdaniem tego Sądu, wykładnia art. 192 pkt 3 k.p.c. powinna być ścisła, ponieważ przepis ten jest

wyjątkiem od zasady orzekania na podstawie stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy (art. 316 § 1 k.p.c.). (...)

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przedstawione zagadnienie dotyczy problemu, czy zdarzenie pozaprosesowe, jakim jest zbycie rzeczy, której związek z toczącą się sprawą polega na tym, że przedmiotem orzeczenia ma być złożenie przez stronę pozwaną oświadczenia woli o sprzedaży tej rzeczy, wpływa na legitymację procesową tej strony, tzn. czy nadal może być ona adresatem żądania złożenia oświadczenia woli, a więc czy zachowuje legitymację procesową formalną i materialną oraz czy sytuacja taka podpada pod regulację zawartą w art. 192 pkt 3 k.p.c.

Artykuł 192 pkt 3 k.p.c. stanowi, że z chwilą doręczenia pozwu zbycie w toku sprawy rzeczy lub prawa, objętych sporem, nie ma wpływu na dalszy bieg sprawy; nabywca może jednak wejść w miejsce zbywcy za zezwoleniem strony przeciwnej. W orzecznictwie i literaturze wskazuje się, że głównym celem tego unormowania jest stabilizacja postępowania sądowego z chwilą doręczenia pozwu. Mimo zbycia rzeczy lub praw objętych sporem, zarówno przez jedną, jak i drugą stronę, a nawet przez obie strony, zbywca zachowuje legitymację procesową. Celem tej regulacji jest ochrona strony przeciwnej przed ujemnymi skutkami zbycia rzeczy lub prawa dla toku zawisłego już postępowania sądowego; dalszy udział zbywcy jest traktowany jako zasada, a wstąpienie w jego miejsce nabywcy jako wyjątek. Regulację podobnej treści zawierał art. 205 pkt 3 d.k.p.c., wzorowany na przepisach procedur austriackiej z 1895 r. i niemieckiej z 1877 r., które przeniosły na płaszczyznę procesową skutki obowiązującego niegdyś bezwzględnie zakazu zbywania w toku sprawy spornego roszczenia lub rzeczy. Skutki te łagodzi możliwość wstąpienia do sprawy nabywcy w miejsce zbywcy za zgodą strony przeciwnej. W braku takiej zgody, sąd nie bierze pod uwagę okoliczności, że w toku sprawy nastąpiło przejście prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2004 r., V CZ 143/04, "Izba Cywilna" 2005, nr 11, s. 54); zbywca pozostaje w sprawie nadal legitymowany, a sąd – pomijając zdarzenie prawne, jakim jest zbycie przedmiotu sporu – wyjątkowo odstępuje od przewidzianej w art. 316 § 1 k.p.c. zasady, że podstawą wyrokowania jest stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 września 1964 r., I CR 570/63 (OSNC 1965, nr 12, poz. 211). Omawiany przepis dopuszcza i sankcjonuje stan, w którym strona, mimo że jej uprawnienia lub obowiązki

wynikające ze stosunku materialnoprawnego przeszły na inny podmiot, nadal zachowuje taką pozycję, jakby uprawnienia te lub obowiązki jej dotyczyły (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2003 r., V CKN 1698/00, nie publ.).

W literaturze pozycję prawną zbywcy w takiej sprawie traktuje się jako podstawienie procesowe; zbywca reprezentuje nabywcę, działając we własnym imieniu, a wyrok wydany w procesie toczącym się z udziałem zbywcy obejmuje granicami podmiotowymi rzeczy osądzonej także nabywcę (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 5 maja 1951 r., zasada prawna, Ł.C.Prez. 689/50, OSN 1952, nr 1, poz. 3, orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 30 października 1952 r., C 1253/52, OSN 1953, nr 3, poz. 89 i wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 1963 r., III CR 26/63, OSNCP 1964, nr 7-8, poz. 134).

Pojęcie zbycia rzeczy lub prawa, o którym mowa w art. 192 pkt 3 k.p.c., jest interpretowane szeroko. W piśmiennictwie przyjmuje się, że chodzi tu o każdy wypadek, w którym na skutek czynności prawnej dokonanej przez stronę następuje przejście prawa lub obowiązku na osobę trzecią. Zbycie rzeczy może więc polegać na przejściu własności rzeczy albo użytkowania wieczystego, na ustanowieniu użytkowania wieczystego lub użytkowania, na przejściu faktycznego władania rzeczą, a nawet na przekazaniu rzeczy, jeżeli nie oznacza ono któregośkolwiek z wymienionych sposobów zbycia. Zbycie prawa obejmuje natomiast różne formy przejścia praw, z wyjątkiem prawa własności i użytkowania wieczystego, oraz przejście obowiązków, a także sytuacji prawnych stanowiących bierny odpowiednik praw podmiotowych kształtujących.

Sąd Najwyższy opowiedział się za stosowaniem powołanego przepisu np. wtedy, gdy w toku sprawy przeciwko Skarbowi Państwa powstaje nowa osoba prawna przejmująca uprawnienia do majątku, w związku z którym sprawa się toczy (orzeczenie z dnia 3 września 1964 r., I CR 570/63) oraz w sytuacji, w której spółdzielnia mieszkaniowa dokonała przydziału lokalu mieszkalnego na warunkach prawa własnościowego na rzecz osoby trzeciej w toku sprawy o jej zobowiązanie do złożenia względem powoda oświadczenia woli o przydzieleniu powodowi tego lokalu na takich warunkach (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 1988 r., IV CR 183/88, nie publ.). Nie znalazł natomiast podstaw do zastosowania tego przepisu w postępowaniu o zniesienie współwłasności, którego celem jest nowe – ze skutkiem *ex nunc* – ukształtowanie prawa własności rzeczy stanowiącej przedmiot

współwłasności, przyjmując, że orzeczeniem znoszącym współwłasność powinni zostać objęci aktualni współwłaściciele (postanowienie z dnia 13 marca 2002 r., III CKN 411/00, nie publ.).

Zarówno darowizna, jak i zamiana prawa odrębnej własności lokalu w toku sprawy stanowi bez wątpienia zbycie rzeczy. Wskazywanym przez Sąd Apelacyjny problemem jest jednak, czy zbycie prawa do lokalu można uznać za zbycie rzeczy objętej sporem, skoro żądanie powódki dotyczy zobowiązania pozwanej do złożenia oświadczenia woli o sprzedaży nieruchomości w wykonaniu umowy przedwstępnej, a nie wydania rzeczy lub przeniesienia jej własności.

Złożenie oświadczenia woli może stanowić świadczenie, którego realizacji wierzyciel dochodzi na drodze sądowej. Jednym z wypadków uzasadniających takie żądanie jest zobowiązanie do zawarcia umowy przyrzeczonej, wynikające z umowy przedwstępnej (art. 390 § 2 w związku z art. 389 § 1 k.c.). Sprawa o nakazanie złożenia oświadczenia woli nie jest więc tożsama ze sprawą o wydanie tej nieruchomości, jakkolwiek niewątpliwie dotyczy tej nieruchomości.

Powiązanie, jakie musi wystąpić pomiędzy przedmiotem zbycia z przedmiotem sporu, rozważane było w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2002 r., V CKN 724/00 (nie publ.). Sąd Najwyższy nie uznał za zbycie prawa lub rzeczy objętych sporem w rozumieniu art. 192 pkt 3 k.p.c. przejścia ze Skarbu Państwa na jednostkę samorządu terytorialnego własności drogi publicznej w sprawie o odszkodowanie z tytułu szkody wynikającej z nieprawidłowego zarządu tą drogą, ze względu na to, że przedmiotem sporu była odpowiedzialność za szkodę wynikającą z zaniedbań funkcjonariuszy Skarbu Państwa, a nie droga ani prawo jej własności. Z kolei w uzasadnieniu wyroku z dnia 4 października 2007 r., V CSK 248/07 (OSNC-ZD 2008, nr B, poz. 45) podkreślił, że pojęcie zbycia rzeczy lub prawa, objętych sporem należy rozumieć szeroko. Sąd Najwyższy przyjął, że w sprawie o uznanie czynności prawnej dłużnika za bezskuteczną na podstawie art. 527 § 1 k.c. sporem objęta jest wierzytelność, której ochronie służy akcja pauliańska.

Zbliżone tematycznie do przedmiotu niniejszej sprawy było zagadnienie prawne wyjaśnione w uchwale z dnia 27 lipca 1989 r., III CZP 69/89 ("Biuletyn SN" 1989, nr 7, s. 8). Sąd Najwyższy wyraził wówczas pogląd, że jeżeli w toku sprawy o wydanie nieruchomości, która stanowiła przedmiot odwołanej darowizny, obdarowany przeniósł własność tej nieruchomości na rzecz innej osoby, to

orzeczenie uwzględniające powództwo darczyńcy, wydane przeciwko obdarowanemu, będzie skuteczne także w stosunku do tej osoby (art. 192 pkt 3, art. 366 k.p.c.); na podstawie tego wyroku darczyńca może wszcząć egzekucję o wydanie nieruchomości przeciwko nabywcy (art. 788 § 1 i art. 1046 k.p.c.). Oceniał zatem, że w takim wypadku art. 192 pkt 3 k.p.c. ma zastosowanie. Sprawa, w której zapadła omawiana uchwała, dotyczyła dwóch żądań – zobowiązania pozwanego do złożenia oświadczenia woli o zwrotnym przeniesieniu własności nieruchomości po uprzednim odwołaniu darowizny oraz wydania tej nieruchomości, uchwała nawiązuje jednak do roszczenia o wydanie nieruchomości, dla którego niewątpliwie nieruchomość stanowiła przedmiot sporu.

Materialnoprawne konsekwencje zbycia przedmiotu umowy przyrzeczonej i możliwości w tej sytuacji dochodzenia roszczeń z tytułu umowy przedwstępnej były przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego w uzasadnieniu wyroku z dnia 19 listopada 2003 r., V CK 471/02 ("Rejent" 2008, nr 3, s. 123). Sąd Najwyższy wyjaśnił, że świadczeniem wynikającym z umowy przedwstępnej jest zawarcie umowy przyrzeczonej, nie jest nim natomiast rzecz, której dotyczyć miało oświadczenie woli. Zbycie przez dłużnika przedmiotu umowy przyrzeczonej wywiera jednak istotny wpływ na zakres uprawnień wierzyciela, powoduje bowiem, że wierzyciel traci prawny sens egzekwowania skutku „silniejszego”, o którym mowa w art. 390 § 2 k.c.; zawarcie umowy od początku bezskutecznej nie mogłoby spełniać celu zobowiązania i zaspokoić roszczenia uprawnionego. Zdaniem Sądu Najwyższego, w tej sytuacji wierzyciel zostaje pozbawiony możliwości skutecznej realizacji świadczenia wynikającego z umowy przedwstępnej o skutku silniejszym. Pozwany, który miał prawo zbyć przedmiot umowy przedwstępnej, może co prawda zostać zmuszony do złożenia przyrzeczonego oświadczenia woli o przeniesieniu własności nieruchomości na wierzyciela, ale oświadczenie to, mimo że niedotknięte sankcją nieważności, byłoby oświadczeniem bezskutecznym. Sąd Najwyższy dopuścił w takim wypadku możliwość dochodzenia od dłużnika odszkodowania na zasadach ogólnych (art. 471 k.c.), bez ograniczeń przewidzianych w art. 390 § 1 k.c., gdyż dłużnik – z przyczyn leżących po jego stronie – uniemożliwił realizację roszczenia wierzyciela wynikającego z umowy przedwstępnej sprzedaży.

Pogląd o prawnej bezcelowości żądania zawarcia umowy przyrzeczonej w przypadku zbycia przedmiotu świadczenia z tej umowy spotkał się w piśmiennictwie z krytyką. Zwrócono uwagę, że brak po stronie dłużnika uprawnienia do

rozporządzania rzeczą nie ma wpływu na możliwość dokonywania czynności zobowiązujących, mających tę rzecz za przedmiot, dopuszczalne jest bowiem zobowiązanie się do zbycia cudzej rzeczy (art. 556 § 2 k.c.). Umowa przyrzeczona wywołuje wówczas wprawdzie tylko skutek zobowiązujący, pozwala jednak wierzycielowi na przejście z reżimu odpowiedzialności w ramach ujemnego interesu umowy na ogólny reżim odpowiedzialności, uwzględniający pełen interes umowny, a ponadto skorzystanie z roszczeń z tytułu rękojmi za wady prawne. Poza tym wierzyciel mógłby się również domagać od dłużnika wydania surogatów otrzymanych w zamian za zbytą rzecz.

Przedstawione poglądy nie przynoszą jednoznacznego wyjaśnienia, czy przedmiot umowy przyrzeczonej może być traktowany jako rzecz objęta sporem w sprawie o zobowiązanie do zawarcia tej umowy. Zwrot „objęcie sporem” jest szerszy niż pojęcie „przedmiot sporu” lub „przedmiot sprawy”, jakim posługują się art. 19 i nast., art. 187 § 1 pkt 1 lub art. 383 k.p.c. i musi być interpretowane z uwzględnieniem założeń, jakim służy art. 192 pkt 3 k.p.c. Celem tego przepisu jest objęcie strony ochroną mającą zapewnić efektywny przebieg postępowania, niezależny od podejmowanych przez przeciwnika działań mających na celu uniknięcie realizacji obowiązków prawnych. Rzeczą objętą sporem w rozumieniu tego przepisu jest zatem rzecz stanowiąca rzeczywisty przedmiot, którego ma dotyczyć rozstrzygnięcie sądu. Zawarcie przyrzeczonej umowy sprzedaży nie jest dla wierzyciela wartością samą w sobie; stanowi realizację wynikających z umowy przedwstępnej roszczeń, ale jej znaczenie prawne dla wierzyciela polega na skutku zawarcia umowy, jakim jest w świetle art. 535 w związku z art. 155 § 1 k.c. zobowiązanie się dłużnika do przeniesienia własności rzeczy, powodujące przejście własności tej rzeczy. Mimo zatem, że świadczeniem obciążającym dłużnika na podstawie umowy przedwstępnej jest złożenie oświadczenia woli o zawarciu umowy przyrzeczonej, to spór nie obejmuje tylko abstrakcyjnie rozumianego prawa żądania takiego oświadczenia i odpowiadającego mu obowiązku dłużnika, ale rozciąga się także na treść składanego oświadczenia, w tym na przedmiot, którego dotyczy czynność prawna. W wypadku umowy sprzedaży jako czynności o podwójnym skutku zobowiązująco-rozporządzającym, sporem objęte jest więc także prawo własności rzeczy. Wyrok uwzględniający powództwo o zawarcie umowy przyrzeczonej zastępuje tę umowę (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 1967 r., zasada prawna, III CZP 32/66, OSNCP

1968, nr 12, poz. 199), a jego skutkiem powinno być uzyskanie przez wierzyciela prawa własności kupowanej rzeczy. O ścisłym związku pomiędzy roszczeniem o zawarcie przyrzeczonej umowy przenoszącej własność nieruchomości a przedmiotem tej umowy świadczy także dopuszczalność dokonania wpisu takiego roszczenia do księgi wieczystej prowadzonej dla nieruchomości (art. 16 ust. 2 pkt 2 zdanie pierwsze ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece, jedn. tekst: Dz.U. z 2001 r. Nr 124, poz. 1361 ze zm. – dalej: "u.k.w.h."). Skutkiem takiego wpisu jest możliwość dochodzenia realizacji wpisanego roszczenia od osoby, która nabyła prawa do nieruchomości po dokonaniu wpisu (art. 17 u.k.w.h.).

W konsekwencji należy przyjąć, że charakter związku pomiędzy roszczeniem o zawarcie – w wykonaniu umowy przedwstępnej – umowy sprzedaży nieruchomości a tą nieruchomością umożliwia zastosowanie art. 192 ust. 3 k.p.c.

Sąd Apelacyjny dostrzegł przeszkodę w zastosowaniu tego przepisu w sprawie o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli w ochronie przysługującej nabywcy w dobrej wierze oraz w braku prawnych możliwości realizacji orzeczenia uwzględniającego powództwo przeciwko nabywcy, w wypadku bowiem orzeczenia zobowiązującego do złożenia oświadczenia woli nie ma podstaw do stosowania art. 788 § 1 k.p.c. Podniósł też wątpliwości związane z treścią obowiązków stron, w tym kwestię, komu kupujący miałby zapłacić cenę.

Skutkiem zastosowania art. 192 ust. 3 k.p.c. w sprawie o zobowiązanie do zawarcia przyrzeczonej umowy sprzedaży jest rozpatrzenie sporu z pominięciem faktu dokonania darowizny nieruchomości przez pozwaną i dalszego zbycia tej nieruchomości przez obdarowanego. Wydane orzeczenie ma moc wiążącą nie tylko w stosunkach pomiędzy stronami, ale obejmuje także nabywców nieruchomości. W wypadku prawomocnego uwzględnienia powództwa wiąże ich treść rozstrzygnięcia, co oznacza, że nie mogą kwestionować faktu skutecznego zawarcia umowy przyrzeczonej. Na nabywcę rzeczy nie przechodzi jednak na podstawie art. 192 pkt 3 k.p.c. obowiązek zawarcia umowy przyrzeczonej, lecz wynikający z jej zawarcia obowiązek zadośćuczynienia jej skutkowi rzeczowemu. Przejście tego obowiązku na nabywcę uzależnione jest jednak od tego, czy prawa do przedmiotu umowy przyrzeczonej nabył w warunkach zapewniających mu ochronę; za kryterium określające zakres tej ochrony służy stosowany odpowiednio art. 59 k.c.

Wyrok stwierdzający zawarcie umowy nie stanowi tytułu uprawniającego do windykacji nieruchomości, a jego treść nie jest także wystarczającą podstawą

dokonania wpisu własności w księdze wieczystej, w której figuruje inna osoba, niż strona zobowiązana w orzeczeniu. Drogą realizacji takiego wyroku w stosunku do nabywców nie jest postępowanie przewidziane w art. 788 § 1 k.p.c., wierzyciel może natomiast skorzystać z drogi procesu o ustalenie, że zobowiązanym wobec niego w zakresie obowiązku rzeczowego wynikającego z umowy przyrzeczonej ujętej w wyroku jest nabywca rzeczy lub wytoczyć powództwo o wydanie nieruchomości (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 5 maja 1951 r., C 689/50). W tych postępowaniach nabywca może podjąć obronę, zaprzeczając przejściu na niego obowiązku przeniesienia własności. Zagadnienie to jednak nie wymaga szerszych rozważań, gdyż w okolicznościach sprawy nie budzi wątpliwości, że w księdze wieczystej w chwili zbywania nieruchomości w toku sprawy widniał wpis roszczenia powódki, dokonany na podstawie art. 16 ust. 2 pkt 2 zdanie pierwsze u.k.w.h. i objęty rękojmią wiary publicznej ksiąg wieczystych, a zatem nabywcy wiedzieli o roszczeniu powódki w chwili zawierania kolejnych umów przenoszących własność nieruchomości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2005 r., I CK 28/05, nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy podjął uchwałę, jak na wstępie.